

Sygn. akt V CZ 26/07

POSTANOWIENIE

Dnia 18 kwietnia 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Gerard Bieniek (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Hubert Wrzeszcz

SSA Marta Romańska

w sprawie z wniosku Gminy W.

przy uczestnictwie D. Z. i in. , o ustanowienie zarządcy przymusowego
oraz sprawy z wniosku wzajemnego D. Z. [...], przy uczestnictwie Gminy W.

o upoważnienie do dokonania czynności przekraczającej zakres zwykłego zarządu
nieruchomością wspólną

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 18 kwietnia
2007 r.,

zażalenia uczestników postępowania na postanowienie Sądu Okręgowego w W.
z dnia 4 października 2006 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Sąd Okręgowy postanowieniem z dnia 4.10.2006 r. odrzucił skargę uczestników postępowania o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnym postanowienia tego Sądu z dnia 18.04.2006 r. albowiem do skargi nie zostało załączone odrębne pełnomocnictwo dla adwokata wnoszącego tę skargę.

Uczestnicy postępowania zaskarżyli to postanowienie zażaleniem zarzucając naruszenie art. 91pkt 1, art. 130 i art. 424⁶ k.p.c. i wnieśli o jego uchylenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W sprawie jest poza sporem, że uczestnicy postępowania wnosząc w dniu 23.06.2006 r. skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia sądowego, nie załączyli pełnomocnictwa dla adwokata z którego wynikałoby uprawnienie do wniesienia skargi. Na wezwanie sądu o uzupełnienie tego braku pełnomocnik skarżącego złożył pismo procesowe, w którym kwestionuje obowiązek złożenia odrębnego pełnomocnictwa oraz załączył pełnomocnictwo „do prowadzenia we wszystkich instancjach sprawy w granicach określonych w art. 91 k.p.c. sygn. akt II Ca .../06”. U podstaw odrzucenia skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia sądowego legło założenie, iż do wniesienia takiej skargi niezbędne jest odrębne pełnomocnictwo upoważniające do dokonania tej czynności procesowej. Takie stanowisko Sądu Okręgowego jest uzasadnione. Jest bezsporne, że postępowanie ze skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia sądu drugiej instancji, a wyjątkowo pierwszej instancji, nie stanowi kontynuacji dotychczasowego postępowania w tej sprawie. Skarga ta nie jest nawet nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, jak skarga kasacyjna i skarga o wznowienie postępowania, gdyż nie zmierza do zmiany lub uchylenia kwestionowanego orzeczenia. Jest to bowiem nadzwyczajny środek umożliwiający skuteczne dochodzenie roszczenia odszkodowawczego od Skarbu Państwa za niezgodną z prawem działalność orzeczniczą sądu (art. 417¹ § 1 k.c.). Jest to więc sprawa odrębna od sprawy zakończonej prawomocnym orzeczeniem, którego zgodność z prawem jest kwestionowana. W konsekwencji umocowanie adwokata lub radcy prawnego do reprezentowania strony skarżącej w sprawie o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, nie może wynikać z treści pełnomocnictwa udzielonego

temu pełnomocnikowi w sprawie zakończonej prawomocnie orzeczeniem kwestionowanym w skardze. Taki pogląd wyraził już Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 14.06.2005 r. V CZ 61/05 (niepublik.) i skład orzekający w niniejszej sprawie pogląd ten podziela. Złożenie więc odrębnego pełnomocnictwa, z którego wynikałoby upoważnienie adwokata do złożenia skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia sądowego, było niezbędne. Pełnomocnictwo złożone w niniejszej sprawie na wezwanie sądu, nie odpowiada tym wymaganiom, co uzasadniało odrzucenie skargi. Z tych względów, na podstawie art. 394¹ § 3 k.p.c. w związku z art. 398¹⁴ k.p.c., orzeczono jak w sentencji.